

ми вирости серед німих вовків : не очі в нас,
а тлінні соняшні жаринки.
хоч навіть інколи тепер снімо про цноти непорочні,
синів своїх пожерли ми, продавши вовкулакам
видерті серця.

(ідуть сніги) хто стежку відшукає ту,
що поведе нас за
міражі випадкові ? (йдуть сніги) коли ж
появляться білясті янголи, мов перехожі
з казки в казку, щоб віддати нам
заслужений шмат щастя ?

Збірка « [Нічні перекази](#) ».